

สิ่งที่ได้จากวัดอัมพวัน

เพ็ญศรี ศรีจินดา

R7016

ดิฉันไม่เคยรู้จักวัดอัมพวันมาก่อน แต่ชื่อนี้คุ้นกับดิฉันเหลือเกิน ผู้ที่ทำให้ดิฉันรู้จักวัดอัมพวัน คือคุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ ท่านได้ให้ความเมตตาชี้ทางและนำทางให้

ดิฉันมาถึงวัดครั้งแรกเมื่อ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖ อยู่ปฏิบัติธรรมถึง ๒ เมษายน ๒๕๓๖ กลับบ้านเข้าวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๖

ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากพระคุณเจ้า ท่านได้แนะนำให้ไปที่ต้อนรับฝ่ายคฤหัสถ์เพื่อเข้าที่พัก ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบ ๒ทุ่ม

ที่พักมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้รักษาศีล ๘ ทุกอย่าง เมื่อเข้าถึงที่พัก ดิฉันรู้สึกเหมือนกับอยู่ที่บ้าน อบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้สึกแปลกถิ่นแปลกที่เลย

ที่วัดทำให้ดิฉันทราบว่า หลวงพ่อพระราชสุทธินาถมงคล ท่านเป็นผู้ที่สร้างคนให้เป็นคนจริง ๆ ได้สร้างกุศลอันยิ่งใหญ่ ช่วยประเทศชาติมากมาย ที่ดิฉันมั่นใจเช่นนี้เพราะเฉพาะผู้ปฏิบัติธรรม ไม่รวมพระภิกษุสามเณรไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ คนต่อวัน

อาหารเข้ากับข้าว ๒ อย่าง เครื่องดื่มชงร้อนอีกคนละ ๑ แก้ว ตามด้วยปาต่องไก่ กลางวันกับข้าว ๒ อย่าง ของหวาน ๑ อย่าง ของเสริม เช่นผลไม้

ตอนเย็นน้ำปานะอย่างน้อย นมถั่วเหลืองบรรจุกล่องคนละ ๑ กล่อง ยังไม่รวมค่าน้ำ ค่าไฟ ที่ศาลาปฏิบัติธรรม พัดลมมากมาย เปิดพร้อมกัน ผู้ปฏิบัติธรรมได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง

ท่านผู้อ่านคิดดูเอาเองก็แล้วกันว่า แต่ละวันใช้เงินเท่าไร

ทุกคนนั่งขาวห่มขาวเหมือนกัน ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ เดินไปเดินมาด้วยอาการสงบสำรวม เข้าแถวตามลำดับก่อนหลัง ไม่มีการแก่งแย่งชิงดี มีแต่ความสงบสุขเหมือนกับที่วัดอัมพวัน คือเมืองสวรรค์ที่ขณะเรามีชีวิตอยู่ เราไปสัมผัสได้

และดิฉันเชื่อว่า ลูกศิษย์ที่ออกจากวัดอัมพวันทุกคน เป็นคนมีคุณภาพ เป็นคนดีของสังคม ดิฉันอยากจะขอเชิญชวนท่านผู้อ่านที่อยากจะทำบุญ ขอให้หนีถึงวัดอัมพวันเถิด

อานิสงส์ของการไปปฏิบัติธรรมที่เกิดกับดิฉัน

ดิฉันมีลูกชายคนเดียว เป็นคนกลาง เขาเป็นคนที่ดีอรรัน เอาแต่ใจตัวเอง ไม่ตั้งใจเรียน ดิฉันและสามีพูดกับลูกชายไม่ค่อยรู้เรื่องกัน

เขาจะมองไม่เห็นความรัก ความหวังดีของพ่อแม่ที่ให้กับเขาเลย ก่อนหน้าที่ดิฉันจะไปวัด เขามีเรื่องกับพวกวัยรุ่นด้วยกัน

ดิฉันเคยไปปรึกษาคุณลุงบุญส่ง เรื่องที่ว่า ถ้าไปวัดก็ห่วยบ้าน แต่ไม่ได้บอกคุณลุงว่า เรื่องอะไร คุณลุงว่าเรื่องอะไร คุณลุงบอกว่าให้วางทุกอย่างไว้ ไปแล้วทางครอบครัวจะดีเอง

ดิฉันทำตามที่คุณลุงบุญส่งบอก ขณะอยู่วัดตั้งใจปฏิบัติธรรม หลังจากที่ได้รับศีล ๘ แล้ว ดิฉันไม่ได้โทร.กลับบ้านเลย ตลอดระยะเวลา ๗ วัน จนกลับถึงบ้าน

เมื่อกลับถึงบ้าน ทราบจากลูกสาวคนโตว่า ลูกชายของดิฉันไม่ค่อยจะอยู่บ้าน ไปข้างนอกทุกวัน ค้างคืนครั้งละคืนเดียวบ้าง ๒ คืนบ้าง จนวันที่ดิฉันกลับถึงบ้านเขาก็ยังไม่มา

วันต่อมาเขาก็กลับมาบ้านแล้วบอกกับดิฉันว่าที่แม่ไปวัด บุญคงจะมีจริง ๆ เพราะวัยรุ่นที่เขาซัดใจกันนั้น ได้ไปจ้างกลุ่มนักฆ่าหมู่ที่โคราช มาตามฆ่าลูกชายดิฉัน

เขาจะไปตักทุกแห่งที่คาดว่าลูกชายดิฉันจะไป แม้แต่ปากซอยเข้าบ้าน แต่ลูกชายดิฉันก็แคล้วคลาดมีชีวิตรอดจนแม่กลับมา เขาบอกกับดิฉันว่า รอดจากการดักฆ่าเหมือนปาฏิหาริย์

อีกเรื่องหนึ่ง คือ **เรื่องการชวนลูกชายและสามีไปวัดเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมากสำหรับตัวดิฉัน เพราะสามีเคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน คงเห็นข้อบกพร่องบางอย่างที่ฝังใจ**

ในที่สุดดิฉันได้มาวัดเป็นครั้งที่ ๒ ในวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๓๖ พร้อมลูกชายและสามี อยู่ปฏิบัติธรรม ๓ วัน

วันที่สาม หลังจากลาและปฏิบัติธรรมเสร็จแล้ว เปลี่ยนเสื้อผ้ามาพบกัน (พักคนละที่) ไปขอพบหลวงพ่อกุฎิ

ดิฉันตั้งใจทำน อยากให้ท่านได้พักผ่อน เพราะเป็นเวลาเกือบจะ ๔ ทุ่มแล้ว แต่ใจหนึ่งก็อยากจะขอแค่กราบท่าน จะไม่รบกวนอะไรท่านมาก

เพราะครั้งที่แล้วมาอยู่ ๗ วัน ก็ไม่ได้กราบท่านที่กุฎิ พบส่วนรวมเมื่อท่านเทศน์วันพระ แต่ครั้งนั้นก็อ้อมอ้อมใจมาก

ดิฉันและสามีปรึกษากัน เกือบจะตัดสินใจกลับที่พัก เพราะทราบว่าท่านจะเข้ากรุงเทพฯ ตอนตี ๔

แต่แล้วบุญนำพาจริง ๆ หลวงพ่อเมตตาให้คนมาบอกว่าให้รอ ตอนนั้นไม่มีคนอื่นเลย มีเราสามคนพ่อแม่ลูก

เมื่อท่านลงมา ดิฉันได้กราบท่านสมใจ หลวงพ่อพูดถึงเรื่องที่ท่านไปเทศน์วันนี้ (๒๒ เม.ย.๓๖) ทุกอย่างที่ท่านพูดเป็นเรื่องจริงทั้งหมด ทั้งตัวดิฉัน สามีและลูกเห็นจริงและซาบซึ้ง

ที่ดิฉันจำฝังใจมากคือ หลวงพ่อบอกว่า คนเกิดมาแต่ตัว เวลาไปก็ไปแต่ตัว เงินก็ร้อยก็พันล้านก็เอาติดตัวไปไม่ได้ แต่สิ่งที่ติดตัวไปได้ คือ กรรมดี ผู้ที่ทำแต่ความดี สิ่งนั้นจะติดตัวผู้กระทำไปทุกภพทุกชาติ ช่วงที่มีชีวิตอยู่และร่างกายแข็งแรงให้รีบทำความดี เพราะชีวิตคนเราไม่ยืนยาวนัก ดิฉันเห็นด้วยอย่างไม่มีข้อสงสัยเลย

หลวงพ่อเป็นพระสุปฏิปันโน ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตา ดิฉันไปวัดมากี่มาก วัดอัมพวันของหลวงพ่อ เป็นวัดอีกแห่งหนึ่งของประเทศไทย ที่สอนคนตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

สอนไม่แห้งมลาย สอนให้รู้จักตัวเองด้วยการเจริญภาวนา มีสติฝึกความวิริยะ อุตสาหะ ไม่ให้เกิดความท้อแท้ ไม่ให้เกียจคร้านไม่เห็นแก่ตัว ดิฉันคิดว่า ถ้าสังคมไทยมีแต่ลูกศิษย์วัดอัมพวัน คงเป็นสังคมที่สงบสุขจริง ๆ

หลังจากกลับจากวัด ลูกชายของดิฉันเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจว่าพ่อแม่พี่น้องรักตัวเขา เห็นชอบเป็นชอบ

ส่วนสามีประทับใจทุกอย่างที่วัดอัมพวันมาก และตั้งปณิธานไว้ว่า มีโอกาสเมื่อไรจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทันที

ดิฉันเป็นสุขใจ เพราะสามีและลูกเข้าถึงธรรม (เพราะเมตตาบารมีของหลวงพ่อแท้ ๆ) อยากให้ทุก ๆ คนมาปฏิบัติธรรมกันมาก ๆ ความสุขที่แท้จริงคงจะเกิดกับผู้ปฏิบัติ

เพ็ญศรี ศรีจินดา